

[Tange.]

dehaverne. Det må selvfølgelig også kun være symbolsk eller måske slet intet. Men det drejer sig jo om, at man sender stykker og ting i fjernsynet, som herhjemme ses af måske 500.000 mennesker. Det, det så drejer sig om, er, at man optager disse udsendelser på bånd og sender ud til måske 7.000 søfolk. Der skal måske nok betales, men det må da være naturligt, at der i den betaling, som ophavsretsindehaveren skal have for sin udsendelse i fjernsynet, er inkluderet vederlag for udsendelserne til søfolkene. Det kan da ikke være rimeligt, at hver eneste gang, man laver en udsendelse i fjernsynet, skal man først diskutere, hvad man skal have for udsendelsen, dernæst skal man diskutere, hvad man skal have for en genudsendelse, dernæst skal man diskutere, hvis man skal have en tredje udsendelse, og til allersidst skal man til at diskutere, hvad man skal have, hvis udsendelsen skal vises for 6.000–7.000 søfolk, der sejler i udenrigsfart. Jeg kan ikke se andet, end at dette lovforslag simpelt hen er en praktisk løsning på selve ophavsretsproblemet.

Det er altså ikke rigtigt, som hr. Lembourn siger, at vi vil frarøve ophavsretsindehaverne deres rettigheder og deres økonomiske muligheder for at udnytte deres ting i radio og fjernsyn. Vi siger bare, at det er inkluderet i det vederlag, de får. Når man genudsender en udsendelse i fjernsynet, er det altså inkluderet i det honorar, de får.

Da det kun drejer sig om søfolk, der kæmper på verdenshavene i udenrigsfart for at tjene penge hjem til landet, og som i forvejen formentlig betaler fjernsynslicens for de fjernsyn, de har i familien herhjemme, så kan det ikke være andet end rimeligt, at den udsendelse, der sendes til søfolkene via bånd, er inkluderet i de aftaler, man har med fjernsynet, når man får en ting opført i fjernsynet. Det vil for mig at se være helt urimeligt, om man for sådan en bagatel skulle til både at forhandle med den, der har lavet et stykke, og med de forskellige kunstnere, der opfører stykket, og fastsætte bidrag for dette specielle, at det går ud på de store have til søfolkene. Navnlig fordi man jo i forvejen ikke ved, hvor mange der ser udsendelserne i fjernsynet, om det er 300.000 eller 500.000 eller 600.000 mennesker, så kan det for mig at se være fuldstændig ligegyldigt, om disse 7.000 søfolk også ser udsendelsen. Men i princippet er der altså betalt for det, hvis dette lovforslag bliver vedtaget. Det må

rettighedshaverne selvfølgelig tage hensyn til, når de forhandler, men det er helt oplagt, at man ikke behøver at sige det hver gang, når det fremgår af lovforslaget.

Vedrørende det praktiske er det altså lige som jeg forstår hr. Albertsen fra socialdemokratiet på den måde, at hvad alle søfolk på de store skibe, de små skibe, på fiskerkutterne og jeg ved ikke hvad, lystsejlerne, ikke kan få, det må ingen få. Det er socialdemokratiets sædvanlige indstilling, ligesom de har det inden for undervisningsvæsenet, at hvad ikke alle kan lære, det må ingen lære. Jeg synes, det er meningsløst, at søfolk, navnlig dem, der sejler på de store skibe i udenrigsfart halve år ad gangen, måske somme tider hele år, ikke skulle have mulighed for at se fjernsynsudsendelser på bånd, fordi der sejler nogle coastere mellem Danmark og Norge og Sverige, som ikke har mulighed for det, fordi de tilhører nogle mindre rederier, der måske ikke ønsker at ofre disse penge på foretagendet, bl. a. fordi beløbet stiger i forhold til rederiernes størrelse. Men dér er der da mulighed for, at smårederierne slår sig sammen og bekoster udgifterne. Det kan altså ikke være rimeligt, når de har mulighed for – og det har de jo haft inden for de større rederier – for egen regning at lave båndudsendelser og sende ud til søfolkene, at de skal forhindres i det, fordi der er andre, der ikke gør det. Det kan da vist ikke være rimeligt.

Med hensyn til det økonomiske talte kulturministeren om alle pengene og om alt det, man var ved at undersøge. Vi mener principielt i fremskridtspartiet, at det var udmærket, om rederierne selv løste problemerne. Det har også vist sig, at de større rederier på en udmærket måde allerede har løst problemerne med fjernsynsudsendelser til søfolk. Vi kan altså ikke se, at disse rederier skal forhindres i fortsat at gøre en indsats til gavn og glæde for deres personale, som sejler på verdenshavene i udenrigsfart og er hjemme fra Danmark i op til hele år. Det må være rimeligt, at de med det samme får mulighed for at se disse fjernsynsudsendelser igen.

Jeg kan ikke se andet, hvis ministeren vil have det løst på statsbasis, hvad der formentlig tager lang tid og koster mange penge, end at dette lovforslag ikke er til hinder for, at ministeren arbejder videre med sine ideer og sin måde at løse problemerne på. Dette lovforslag giver alene rederierne en mulighed, som de